

RÓNAY GYÖRGY:

VIRÁGOK

PIPACS

*Mi az ott,
a mezőn az a vérfolt ?*

Pipacsok ! pipacsok !

*Ha szellő rebben, az égbolt
kékje alatt
piros tavak
hullámanak:
pipacsok ! pipacsok !*

*Kiragyog
a rét puha-lengő
zöld selyméből egy hanyagon
elejtett piros kendő:
pipacsok ! pipacsok !*

*Tűz a napon !
száz meg ezernyi nyulánk
kicsi láng;
és látni, ahogy
mind hajladozik, remeg, izzik, táncol:
pipacsok ! pipacsok !*

Mámor !

*Látod az ég
íve alatt a világ
repedő örömet ?
Azt a nagy piros bóbítát ?*

*Most ráfúj — szerte röpülnek a szirmok
a szélben.*

*Piros pillék raja száll
a nyár, a nyár
kék egében.*

RÓZSA

Mondd csak, láttad a rózsát ?

Én láttam.

Éjszaka néha táncol
magában.

Karcsú derekát büszkén
nyújtja ki.

Kibontakoznak lassan
a szirmai.

Mint egy balerina
a színpadon:

ágaskodik, hajladozik
a pázsiton.

S mint táncosnőre porondon
a lámpa:
a magasból rásüt a hold
világa.

Villannak a csilló fényben
a flitterei:
harmatos bőre ezüstös
pikkelyei.

Spiccel, körbe forog, hajlong,
hullámzik a szára.

Majd hirtelen, akár a jég,
megdermed a tánca.

Kelyhéből fáradt sóhaj rebben
a holdra.

Szirmai leperegnek a gyöpre.
Meghal a rózsza.

JÁZMIN

Idedobott a kertbe valaki
egy marék tejútat;
itt csillognak fehér csillagai
épp az ablak alatt.

Úgy derengnek este a bokrokon,
akárcsak fönt az ég.
Két mennybolt közt, néha nem is tudom,
melyik van közelébb,

a túlnan izzó, vagy amelyik itt
egy karnyújtásra vár.
Lehünyom a szemem, és elborít
a csillag-illatár.

Csupa hűvös hab, csupa kábitó
hullám az éjszaka.
Sosem tudtam, hogy ilyen földi-jó
a csillagok szaga;

s hogy a tejút ilyen szelíden és
ilyen közel ragyog:
csak kinyúlsz, s máris letépsz egy egész
csokornyai csillagot.

Egy vázában bolygók, galaktikák
és holdak és napok!
Amilyen nagy, oly kicsiny a világ,
ha te is akarod.

S bármily kicsiny, a végtelenbe ér.
Akár ez a szoba.
Némán kering egében a fehér
jázminok kozmosza.